

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 1. Conventus Regum Franciæ & Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

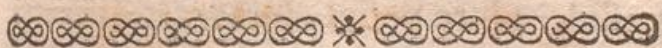
filius,
Digni-
fensu,
juve-
in Fe-
ritu e-
o cen-
tum-
a Mar-
Qua-
na A-
exan-

mox
ce vio-
e pre-
nistro-

STO.

HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER LXXII.

ALEXANDER III. PAPA.
FRIDERICUS I. IMPERAT. OCC. MANUEL
COMNENUS IMP. ORIENTIS.

§. I.

*Conventus Regum Franciæ &
Angliæ.*

Ad Festum Natalis Domini anno salu- Sæcul. XII.
tis millesimo centesimo sexagesimo A. C. 1169.
octavo de fœderibus inter Reges
Franciæ & Angliæ agitari cœpit, Viris *Gervas.*
Ecclesiasticis & Religiosis eorum subditis *Dorob. an.*
conditiones, quæ utrinque petebantur, 1168. 1169.
Hist. Eccles. Tom. XVII. S s de-

Sæcul. XII.

A. C. 1169.

deferentibus, atque ad conciliandam pacem Conventus in Festo Epiphaniæ anno sequente indictus. Cum igitur illa die ambo Reges in Arce *Montmirail* ditionis Cenomanensis præsto essent, pace confirmata, Rex Angliæ conversus ad Regem Franciæ, *Domine!* ait, *in hac die, qua tres Reges munera obtulerunt Regum Regi, me ipsum & liberos meos & subiectas mibi Ditiones tuo præsidio commendo.* Tuncque Henricus filius eius natus primus ad Regem Franciæ accedens Dominium utile Britannia, Territorii Andegavensis, atque Cenomanensis accepit, & Homagium præstitit, quod jam ante, ut Ducatum Normanniæ possidere jure posset, juraverat. Fratri vero Henrici Richardo Alexia, filia Regis Franciæ secundo genita, in eodem Conventu desponsata. Et ipse Regi Franciæ ad homagium pro Ducatu Aquitaniæ jurejurando se adstrinxit.

Inter hæc quidam viri Nobilitate & Pietate spectati, ac etiam illi, quos Papa ad reducendam concordiam miserat, Thoma Archiepiscopo Cantuariensi suaserunt, Regis Angliæ animum humilibus precibus, Rege Franciæ & utriusque Regni proceribus præsentibus, mitigare satageret, & antiquæ litis iudicium solius Regis sui prudentiæ simpliciter, nulla addita conditione, committeret, affirmantes,

tes, hanc brevissimam & facillimam esse viam, qua cum Principe in gratiam rediret. In populo enim serpebat rumor, Regem Angliæ animo constituisse, accepta Cruce expeditionem Hierosolymam suscipere, si salvo honore suo pax Ecclesiæ Anglicanæ reddita fuisset. Quamvis vero hoc sibi propositum esse Rex simulasset, quod postea eventus prodidit, Archiepiscopus tamen multis urgentibus moveri se passus est.

Itaque Thomas a conciliatoribus pacis deductus, cum ambo Reges adessent, transactionis finem expectantes, ad Regis Angliæ pedes accidit, qui illico prostratum levavit. Tunc vero Præsul Regis sui clementiam suppliciter obtestari, ut Ecclesiæ Anglicanæ parceret, & confiteri, quod sua peccata Deum ad iracundiam provocassent. Hisque subjecit: *Domine! Rege Franciæ, Episcopis & Principibus audientibus, totum negotium nostrum tuæ voluntati committo, salvo Dei honore.* Ad hæc ultima verba Rex excandescens convicia in Archiepiscopum conjecit, superbiam & ingratum animum exprobravit, qui cum esset Cancellarius sibi coronam tantum non admississet. Æquo animo talia dicentem tulit Præsul, & leniter respondens, cunctis audientibus placebat. Sed interruptus loquentis sermonem Rex Angliæ, &

Sæcul. XII.
A. C. 1169.

vit. quadri.
II. c. 25.

Sæcul. XII. Regem Franciæ intuitus, *Domine!* inquit, *mibi obsecro aures præbe.* *Quidquid huic non probabitur, dicet, rem salvo Dei honore tolerari non posse, sicque non solum sua sibi jura servabit, sed etiam usurpabit mea.* Ut vero omnibus pateat, quam longe a me absit, ut quidquam Divino honori subtractum velim, hanc Thomæ conditionem offero. *Fuere ante me complures Reges Angliæ plus minusve potentes ac ego sum, fuere ante ipsum alii Archiepiscopi Cantuarienses, magni Viri, & spectatæ sanctitatis, det ipse mibi, quod Antecessorum ejus maximus & sanctissimus Antecessorum meorum minimo concessit, & acquiescam.*

Ad hæc cuncti exclamare: *satis demisse loquitur tantus Rex.* Et Thoma tacente, Rex Franciæ ad eum paulo commotior, *Domine Archiepiscope,* inquit, *an te ipsum Viris sanctis meliorem sanctioremque existimas? Quid pertimescis, cum in potestate tua sit pacem Angliæ reddere?* Cui Archiepiscopus: *Fateor, quod Antecessores mei me multo meliores extiterint. Quilibet eorum sua ætate aliquem ex Ecclesia ab usum abstulit, sed non omnes; non nullos enim a nobis tollendos reliquerunt, ut sic eorum gloriæ participes fiamus. Si quis vero ex iis justo mollius egit, profecto non istud est, quod in ipso imitari studeamus.* Pa-
tres

S. Thomas.

tres nostri Martyrium sibi potius susti- Sæcul. XII.
 nendum esse, quam Jesu Christi Nomen A. C. 1169.
 tacendum, existimarunt, ego vero ejus
 bonorem prostituam, ut hominem deme-
 rear? Quibus auditis utriusque Regni
 Optimates Thomæ indignantes dicebant,
 unius Popæ arrogantiam paci redituræ
 obstare, subjungentes: *Quia duorum
 Regum desiderium contemnit, utrumque
 offensum sentiat.*

Tandem ingruens nox jurgia dire- vit. c. 26.
 mit, amboque Reges, nec data nec acce-
 pta ab Archiepiscopo salute equos cele-
 riter conscenderunt. Rex Angliæ in re-
 ditu familiaribus dicebat: *Hodie prodi-
 toris istius hypocrisin debito pudore ob-
 rui.* Aulici vero & pacis Conciliatores
 Thomæ in faciem objiciebant, quod nun-
 quam non ambitiosus, fastu tumens &
 suæ opinionis contumaciter tenax depre-
 hensus fuisset, denique grandi Ecclesiæ
 malo Episcopus ordinatus. Thomas si-
 lebat, nisi quod Joanni Episcopo Picta-
 viensi, in Anglia nato, amicorum suorum
 intimo, exprobranti, quod Ecclesiam de-
 strueret, brevissime respondit: *Cave sis,
 Frater mi, ne in te sit culpa, quam in
 alio te videre putas.* Rediit Archiepisco-
 pus ad oppidum*, quo Ludovicus Rex* Montmirail
 quoque noctem transacturus venerat,
 qui, ut prius solebat, neutiquam ad Præ-
 sulem invisit; idque omnibus indicium
 S s 3 fuit,

Sæcul. XII.
A.C. 1169.

fuit, affectum amicitiae hujus Principis in Thomam non durare; quod multo magis patuit, cum trium dierum itinere usque Senones Rex neminem suorum ad Præsulem misit, neque alimenta ut antea præberi jussit.

§. II.

Ludovicus Rex Thomam Archiepiscopum consolatur.

c. 27.

Die tertia, cum Thomas Senones pervenisset cum suis, iique plurimum angerentur, nescientes, quo se tandem Præsul verteret, ipse facie hilari & tranquilla, solum hoc caput petitur, inquit, & si solus discessero, nemo ultra vos persequetur. Ad Divinae Providentiae brachia confugio, & quia ex Anglia Franciaeque expellor, non tamen expedit, ut me ad Romanos recipiam, fures & prædones, qui ne quidem hominibus miserabilibus parcunt. Alia tentanda est via. Fama ad me pertulit, incolas Regionis ad Ararim amnem usque in Provinciam humaniorem indolem a natura nactos fuisse; illuc pedibus, cum uno non plus socio, me conferam. Forsan eorum viscera commiseratione nostri movebuntur, & panem vitae sustentandae necessarium porrigent, donec Deus aliud de me decreverit.

Archi.